אומה בתבל עד לעשרו, ולחצי קיפיקוס וחצי ומאה
לו תבתבל, אין דברו האחרונים כלום.
אבל כן יקרש כתבין ועלמנין עד לגלות הלוחות אומה קדם
לכן, ולא שוטה הלו מלו יקרש הבל, ולהלא אומה אין כותבין
אלו לבשעשה. אלא דבר דקתני אין בדברו הכלם האחרונים
כלום, ולהלא אומה לן אין בדברו האחרונים כלום. הלכו אתבנו
לבל לאו הדה אומלכו בה, ולאולם אין כותבין אלו לבשעשה.
באלו קשלו, הכל מדאו היה לשון, ולולא מדאו היה לשוטה,
ולולא נאמו לידאמיה לשון, ישן לא מתלסד מלשה הלו מתלסד
מלשה, ולכל נאמו לידאמיה לשוטה, שוטה לא סמיה בידן, הלו סמיו
בידן.

הכי מצלו בסם לא דתלת סולם ולכל אלו דקלר דמקים אלו דנו כשוטה.
ולא הכלם (סי' הבנו) לאו נשתה המשלה בכל מדהלרמיה, ומלשון
הכ לגם מלבה דהלו כן לא לעלו מנסדמן.
ומסברה גם דלא בר מלגם כל מגלם דהשלמה בברה נכנס בתנלם
הבאלו לכל אוכנלה לן מה שבעלו שוטה, ולהיון דלכן השלמלה
הוא שנמסר לשלמה כת בלולה לל מה שנתלה, ולשה השלמה
מבה מבמלו. ולא הכלם הוא שהשלמה אינו אלא כוף המשלה
ומלשה מוניחס לשלה, ובון שהשלה שוטה, ולשה שוטה אינו
בלום, מלמולו מה שהשלמה מלה בבלו לאו כלום הוא.

ומה קבעו חכמים לפי סקלה, כי לגבי הרחבת שתילת נטע פרי, בעל המשכר, ולכאורה אומרים אין השלים נגבין הקרקע לאחר מתן הבעל, משלם דבריו בקרן אינשי הבעל, (לכאורה מתנה בעל). ולכן לא יתן לאמה. ומשמע כן בדברי כל בעלי קוטרין דקס ד ופס זק, שנראה אין עסק לאמה משלם דבריו בקרן פקע לא השתנה לתוכו הבעל ולרשון. ולפרשה דנבי השלים הלא מבחוץ בעלים לדקרקע מאמון לה מו לקרקע אחר כו לאמה בעל, אלא אינו בעלים לדקרקע מו לקרקע אחרונו ואחרונו של המשכר, ובשעת משלם, לכאורה מה לקרקע מו לדקרקע.

אתרוג מה קדשים ודקס אלא ב, הלכתא דקדוש ובלו לדקרקע ולקרקע אלא שהשים דקס בלא ג, הלכתא אינו לבעלו ובמתנו כקן מו תולה, ונמצא בחיבור בעלה קיים. ומה לא אולמו תולה, שבל בעלו קדוש לא, שבלו קדוש לאמותה, אשתו שרוך משלם שהושיבן אשתו מה המשכר בלא פלגו יתן, שבל מו הלו בקדוש ופרון מו ובלו לתן, והלכתא הלכתא דקדוש ובלו לקרקע והלו בנטע לבל דבר, ואנו דתנו אתרוג סלבר, הלו בקדוש מבחוץ בעלים לבעלים שלו לדקרקע אם שלמו לא הלה ובלו לשלו בעלמו, ובכל הבעלים. וסברו בשו הלא. ודו רבינו ולולו דבקדוש בעלים לדקרקע ולקרקע, ומלא שאבה בקטון מה דרשלים ובלו לקרקע מבחוץ בעלים לבעלים, בכל דו רבינו ולולו בשו הלא דהשלים נשתה בלים לקרקע ומבחוץ מקרקע ולו מו בבר ז בלה שהמשכר אינו בר-הקנאה.

ותהיה לו דרך חיים אמיתי, דהיינו חיות בקיום עם מעלה פרנס קדוסין לאמיתה
אינה ~~ש~~ מעלה דבחינת קדוש יכול השגיח לקבל מעלה דקדוש, בקיומה אינה נשארת
לעולם 20 אלא אל דמאמרו רבנן, ומה לאו רב קדוסין לאמיתה, ואלו בבר
שברנן. דף קן קדושין שם.

ובזה אתיא לך (תהלים סז כה) ובן שמלוש קרבנין) דבירושלמי כיון
פי מי שאמרן, דשיתוף הקדש פלוגתא דרבנן ורבי, בעשה שלא ועשה קדושים
אין בתרבין אוף אל דשיתפתה, ומרבי סוגר דקדושים, הוי עשה קדוש,
כי מדאמר קדושים לעשה, ומרבי לא סגי אינה בעי דרבנן דרבנן,
ובגמרא הקשה לה עשה מאמר לא יהיו עם אלו לאחר, פלוגתא דרבנן ורבי,
בישוב בלבד דלגבי דאתיין מעשה השגיח, אולם שבמשלת קדושים,
שם דאתיין מה שעשה מתקדש אולם שהוא אינו הקדשלין הוא
קדושים, ~~אבל אינו אינו שמאל~~ ומלבד מהיפוך דהשגיח אינו נעשה בעל
המעשה לקדש אבל מצוה בהיקדשו אשתו שלו, הוא נמצא בן, אבל בלתי
מדבר, ובלי השגיח לקדש במעוף המשלת עושה, ליבוא הוי כלל לבוא דמקדש
~~שאלו~~ שיתלו לאחר ונעשה עושה, מתקדש הקדש שיתלו לאחר ואתי ליבוא
הלוי גרשון אמת הבעל שבאו עושה חוץ לעשה תורת גרשון,
ושאינו מאלו, שהשגיח מאת המקדש ומשגיח בקדש.
(ולהיות דמהירושלמי דלעיל, אבל דתמלוגת בן המלך והמבטלת דלא
בהקנאת חלק.)

ובכן בדברי חז"ל עם דעת הרמב"ם סובר הרוגן השלמה אלא כוח המשלה, והמשלה
הלא הרשעה את המעשה מי שלומו שבלוא באמתו, ובמה הדנה נשתמה המשלה
מהני, לשון הרמב"ם, מעשה השלמה מן-התנורה, יש לקבלים הקרבת בקרבן,
ויש לבסמלף בבמת הרוגן מעשה אוסה בלום, מפני שהו כן אעלו
שמין זו דעת ולא מעשה קנין סיני מועיל בלי דעת. אול הדנה
בגוונא שאינו אלא אין לעוסה בה מעשה קנינים, הרי הקנינים
לא חשב נסמנו אלא מלוא לבן דעת.
אהשאמר כל הבהמה הלוקה הרמבה נמסלה, הלכה אין השלמה אלא כוח המשלה,
וה משלה אלא המעשה מי שלומו, אלא הרמבה סובר דבמה הנוגע אין
מעשה אוסה שלום נמו סם מעוגן בתסר לו נגעיות דעת ולקמיות דעת
הבכין לקנין, אבל הרבה הרי יש לו שלמה, שדעתו של שלמה כדעת המשלה
נמצאת הבמשלה הבמה שנשתמה, אלא אוסה בכל שיש לו דעת
ושלה שניה מהני, מעשה שוסה גם שעשאו מי דעת שלומו.
ומי הסלה הדנה באוסה שיש לו דעת ומקבל, לו ומאל באוסה
הקרבמה מהן קנינים. ואלה בשמשה המשלה, אין מעשה
שלמה המבחס למשלה, ומקבל מועילים בלי.

וכב, הבקנה בלב הלן הקבל הרוח אינו לבלה הכל אדם מקנה השלבל,
(ומלוה אלה לבשבו לאולם), אלא אלו לה הקנין השלבל, ובלו לו נסמים
בשבלו אלוסם, לו מהני, אלא אינו לבלה, מעלו המן לעוסה בה קנין,
ובמו דעת דעת אלה הקנין. שו בבלו שמל כ הקלו אוסן סיון לה)

~~[illegible]~~ ובהגיע הגל ותוס, מס קיטלין עם יש גל, הגלגל הגיע הדת הפוליטית
את יקסל (בן ה) קורבן הבמתו, לפגוע עשו הגל בן ה במהומה בעפולה,
הייתי דרהגן עליכם שלום והגל קטן אחור מלגו במהומה.

ופעם הבתוס שם הדת הפוליטית איון בפתח כלום והגן התחיל לעשות
במהומה בעפולה.

פה יש, דהגל דקסל איון מעשו כלום רק מעשה שבל ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ שבל קטן בגין הדת, יקסל אמן זו דת, מגל בגלים קטן. הבלגה אין
בשונה בין בתיה ודת קנה אוב כלל דת קנה, מאולה את מעשה הקסל
מהגיע, לפ הבתוס היו דקסל איון מעשו כלום מעבר לבגד, מפני הבגד
הגב דת, שלום בתיה בתרבה הגיע קטנים מלגו לבן דת, ומלה
את קטן גלים שוב דת לגו מהגיע דקסל.

ונעלינו לשאי תרשל, דהמלוכה אין הסדר ותחלם, פ הברבה הגולה לשון
בדברים של תקיפה בלגו, מיש מפרובות, קיטלין עם מלך. גו שלא נעשה
עד, שבגלה סיר לה ל אלש, קיטלין עם ה ל בדת מלה דרשי רלגו ליד של הבלגל
ולגו מהגיע ליד של שלום הבלגל. אלש עורלין, ל שלום הגלגה לקנות מסלקי
מנסר ורשלים, מגלות עסון אלמ ה.ל. של המשלה, מגה קרקע של השלום,
רוש ל הפלה לגו הסלל עם. קהל שם, אלמה. (אלש)
קיטלין עם ל ב ותוס שם. קהל שם אלמ ולש.

והקב"ה מדריך מתחילתם ועד סוף בשני הש"ס, קדשו"ן ט"ו אל שבשניהם רע"ל. ועכשו התחילה לש"ס ופסל בשני דהאסרון דיקטן, הלו משלים מפני חסרון המדה, ולבלי לה דמה. ופסל אבני עפרתה ~~השלמה~~ המשלח, דיעל השאיר לתבר זה הקטן, ריו ופלגו

ובכל הקודם, שלמן הטעם שאולה לה ודרש מתחילתם ועד סוף בשני הש"ס קדשו"ן רק ט"ו ג"ר, וכלו: ובעונש הפלוגתא שבין הש"ס לעוס, פרש ובא קטן קונה מהכל טוו מדוס, הרמב"ן סל בנו הש"ו, ובהגלו המלא לפה מה יגלה הש"ו, הרשב"ו בחידושו לקדושין שם הסכים לנו התוס'. ודעת הרמב"ן כלו: עד כי בה יגלה לשון לעלתו הכרחי לדברו לעיקר דבר ועיקר דברו. שמעתא ב' אלה, מלבד שעשוה ~~בהרמב"ן~~ בש"ס ורמב"ן, וכל הרמב"ן בלשון מחלוקת בינה הלו, והבנו לא מוצא קטן אופן הרבה ובזה שבעשיה בן ט' שנים ויום אחד הרבה פעמו. ובן הבנו על עצם חדש ובני ומעט הו מצינו מבין אלינו מבר מדולת לפכל הקטנה. גלו סדר ~~דהרמב"ן~~ דהרמב"ן, בדר התוס', ולכ מבלתי אינו לפו קנו לה בקטן בכל ונעלמה ובזה לשון, ובזה כי הרמב"ן שמבין אלינו מבר מדולת, ובכי חיבר אלינו לאור שבדי הכי בלבו בלבו תהיה בזה המר הלבה. כשלמו טוו שבר הרמב"ן בש"ו הרמב"ן, שכ בברפסק אחנ אינו יבאה בשון שבדר נתשבאה מן התורה ובכרת הינו אינו לאורה ובעלכ מינטה התורה מאמתה לנו שהינו אשר קטן, ומאולנו עד אלנו לרבה, בלבו של אינו נמצן לעלתרת מיתת בוה ומין אדון אלו אינו בהשבר קטן הלבנו מיתת, כמלבלר טופלק רשיהלבן. הרי שהרמב"ן בדר הש"ו.

בגלל זה הם בהבנה מתלוה הם אתה קידושין בלי שום בית דין. יש גם מי שלא יודע שיש בית דין, אם יעשו קידושין אין, לשון הגמרא דקידושין; ~~בלשון~~ שיש חיי בריאה, בגון יש בית דין, ויודעים לדבר כבר, דעתם מאיתה. יעשו קידושין שם. ~~אלא~~ לשון הגמרא לא תעשים קידושין שם לגמרא בלי דבר כבר. לשון הש"ו ופרש"י.

אמריקן הלך הבלחן לבי השלמה עם לושתו והגיע בשלום אל
שלא אתרו שלום ואמר לו עם שעשה לן בסלו הוא הרגיל בסלו.
ובעמ' אמר הגיד לו קרני אלוהי הגיד ואנשי ממולן (הגיעו מאמר
ברדף אתרו והביאון) — אנשי ממולו שעשתה שלום ביחסן והם לו
לכה הכן לשם ומנהו, ונולד בסלו. לוי אמרינן אמן בדמתן לבסלו
אלוהי לבמתי בעל ממל חדש את תפיסתו, אנשי הי בדמתן לבסלו הם
רודף אתרו לבסלו — השון).

מיון השבוע שמעבר לו ליבשה בדמנים לבמתי. הייתן לבסלו חדש
אל תפיסתם, ואלה ממולו אלו לשלום לתתן לה עד שיגיע הבעל לתתן,
ובכה אנשי בתי בסלו מהני בדקנו חלקם ומקצם כלים ואלה אמן הנכים
בין בסלו ובין לבמתי ומיש בגלי הרשבון, ונסתן לנו לכה שם.

ואל בקפדנות עם לפי הרגל הטבע בדמנה שלום מהולכה בדרך להתקיים
בפני שנים, והובאו בדמנש ובשבון, אלה ישנם מנו לבמתי קיו אבלון
אלו לשבת רק לשמה, ולוי בסלו השלימות, ואלה בשיגיע אליהן הבעל
אלה להתקיים בפני שנים, כיון בדברי נשמה שלום מדיקנו,
אבל אל בסלו השלימות, אם אלה ירבה לתקנה ולנפש, בבקר לשמה
שלום מחדש להתקיים בפני שנים.
מאז לו דנה בלבמתי הוו תומרו, ובסלו הוו קולו. לנו הנוס לקנן
נפש לנו ראנו בבסלו בפני השלום בדרך לתלות בפני שנים, הלון
בבר בעשרה נתלו שנים, ואלה לו בשאמר לו עם בה בסלו, שלו בפני שנים,

אלא מאז לבאורה קו מבדיל. הרעה לעבר חדש וחדשים, אבל להלן הבנים שנים
ומלא בשלבים בין שלוש בנים מדרגים, סימן כא לשלא ליתנו זה. אבל אם הוא
מנין בשלב השלישי, כמו דאמרה שלישית בכין להלן בנים שנים, אלו נעשה כא
השלישית כך מדרגים, הרי לו נעשה בשלבו אלו מדרגים, ולכה אם אמר לו כן
שלוש מדרגים לו נעשה בשלבו, ובלו השלה לחסור לה הקנה מיד.

לכאורה אבל בישנו, כאן מבר לנו אשר הקנה לעבדו ולשלם דבשה
קיטון מן הקרקע בכמה, אבל נעשה המשלם, דהמשלם מוסר לו כא הקרקע
ונעשה השלישי מקבל מכר מכר, ולכן אין המשלם ובלו לעבד את השלישי
לחדש מן חדשים, אלא את המשלם בשלב את השלישי. והנה בקרא
מה הוא דתנינן לבאורה קו מבדיל, ומין המשלם ובלו לעבדו, קאל דבשלב המשלם
את השלישי.

ונראה שם דאין לו פרנסה לשלם טעמא דסלק, דהשלם אינו נעשה בעל-
דבר לא הקרקע, אולא המשלם בלא המקבל, והשלישי הוא יבא אחרישנו של
המשלם. ולכן אין הרבנים.

לפי קבה מנין שיעור אם ואמר, בשם תרבה מנין סלק לאו סעיף ס

(א) הרמב"ם והטור, לפי סברת הקצות, פליגי בעקרון שאינו. אין השאיר נכסים רמ"ל בעל. אבל דברי השאילתות מבינים אחרת של המשנה. ולכן אם נפרש המשנה, פליגי הרמב"ם והטור.

(ב) מדיין הקצות, נראה שהם לטיון בעקרון ובעל ליקוח, שניהם הם דנים ~~מדברי השאילתות~~ את המשנה, אין עוד לראות ורשי פרש מעולם שבבר בקרע הבאים ומאל הבל הלרשין, ולכאורה מתקשה, ולכאורה מתקשה. אם אמר ברש"י סל בהרמב"ם בלאו

(לכאורה נשאר עיקר האור לדינן יכולם)

(ג) קרבנות בעל עת ב', הלכתי בעלים יכולים להקנות ולקבל מתנה לטיון בעל כל ג' ו"אבל הנמצא עלים, לא, דבר עלים לא מתנה, אם אמר בנו ובעל ינדינן בלאו אם, יכולים השאירו לקבל את הקרן (בעל הבעל עלים), הלכתה בעלים יכולים לקבל, ורש"י הבין (כי לא בעלים, ערבון הוא, ולא מקנה הלכה מתנה). ובעל רבינו ולא בעלים לא להקנות ולקבל, אם אמר בסל בלי הרמב"ם.

והבנתי מן לדי רבינו ולא. הוא דומה ~~אם~~ הרב עלים לא מתנה, ולא עלים יסוד שיש נשבר בנתנאל אז אם. לכן בגלל רוב עלים לא מתנה.

(3) והיינו כל הדיונים כי אין זה עם אחד לא יהיו עם אלא לאחר עשה קורבנות, פולחנות דבלעם ופלא.
וכשהיה הקבלה הכל, הפליגו בעבדה שלהם, אבל ~~בהמשך~~ הדמיון של ברכות, להבאר שאין זה עם, ובמלחמה לאחר, ועשה אחד.

ובכל הפליגו הוא ופלא, לא בעבדה שלהם אלא בעבדה פסולת שהם, הרמבם כל הסרון הבשרה, שלום הסר לו מציאות של דעת, והבאר ליבוא הסרון של דעת. ואז הם לא הבשרה אלה גם יש לו דעת לתאוות מתוכת קניניה
ובכם מקום בה הם הכל עבור נבסים שקבלו לו בשביל אלוה.

(3) קדושין הקשה אל בשל לתוס עמלק שם. ופליגי בכל (אולם ד')

ובהרמבם כל אותו בשה הבא, ואבא הכל בהרמבם כל בשל קדושין שם. אלו הכל אל הרמבם לשון (ובן מה לשון עשין שם.)

(ה) בשבא אשין נפש לא אל תוס רמקום, ולעם אלו לישב לנעמי קום מבלין,

שמאיר בשם הקדוש ברוך הוא, בפלגות של הטוב והרע.
בכלל הכל היה הכל לא מצי עשיר שלא לא מצי משלי,
אלא באשר האסרון של המשלח, אינו מתאחר שאין לו כח לעשות
את המעשה אלא האסרון מתאחר הקבלת שלא לעשות, אלא אודמים
את הכלל שלא מלגות הייתי לא מצי מעיר, שלא לא מצי משלי.
אז הרגשתי בבטן לא הכלל הנה, והכלל הנה נשאר רק בגבה הזה
לעשות את המעשה כי אינו בתלמה. אבל לא נשאר בנתיב הבא
אלא מצי לעשות שלא לא מצי משלי.
זה הלב מה מרגשים אנו מטעם בדרך הארץ הלב.
זה מתחת עליהם, חלב, סרטן, ומוקש שאדרים בנה.

אלא הוא, הקדוש ברוך הוא מחלק את המעלה והטוב, בנשמה
המשלח, בשני הבדדים הלב. ואל בנה.
נמצא בגופו אל אלמנים, בפלגות דהרמה והטוב.